

[Ernst Christiansen.]

erklæret, at der antagelig vil komme en dansk lovgivning, der sikrer de nødvendige danske lovbestemmelser angående straf for overtrædelse af konventionen, hvilket er særdeles tilfredsstillende. Dette kan man næppe sige om konventionen som helhed.

Jeg vil navnlig hæfte mig ved, at konventionen i sin endelige form i artikel II savner begrebet politiske grupper. Det nævnes her, at ved folkedrab forstås visse handlinger begået imod nationale, etnologiske, race-mæssige eller religiøse grupper, medens der i den oprindelige affattelse også var medtaget politiske grupper. Dette gik først ud af konventionen på et forholdsvist sent tidspunkt af forhandlingerne, og det var Sovjet-rusland og østblokken, der forlangte det taget ud. Der var ellers flertal i kommissionen for det, men tilsidst bøjede man sig for østblokken med det formål at opnå enighed om konventionen.

Jeg må sige, at jeg synes, det er beklageligt; man har forsåvidt et udgangspunkt i Tyskland, idet det jo er værd at erindre, at rædserne i de tyske koncentrationslejre begyndte med politiske forfølgelser. Det var socialdemokrater, kommunister og liberale, der til at begynde med sendtes i koncentrationslejrene. Det var først senere, at jøder og efterhånden alle nationaliteter kom med. Det er således beklageligt, at man ikke har kunnet få de politiske grupper med, men det er en mangel, som ikke kan afhjælpes.

Jeg synes også, det er i høj grad beklageligt, at der ikke i konventionen er indføjet en bestemmelse om en international domstol, som man oprindeligt havde tænkt sig, ligesom de bestemmelser, der er nævnt i artikel IX, er uhyre svage og kun vedrører fortolkningsspørgsmål, og de er endda gennemhullet ved de forbehold, som nogle af de underskrivende stater har taget.

Det forekommer mig yderst beklageligt, at man ikke har kunnet nå længere, og det er også i dette tilfælde østblokkens standpunkter, der har skylden herfor. Når imidlertid bl. a. den britiske repræsentant, sir Hartley Shawcross, har hævdet, at dette gjorde konventionen omtrent betydningsløs, finder jeg det dog lidt vel stærkt sagt. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på artikel IV, hvori der står, at personer, der begår folkedrab eller en anden i artikel III nævnt handling, skal straffes, hvadenten de er forfatningsmæssigt ansvarlige statsoverhoveder, tjenestemænd eller private personer. Der er naturligvis ingen mulighed for at straffe et statsoverhovede, før han er styrtet. Men jeg vil ikke tro, at det altid vil være

ligegyldigt for en tjenestemand, der måske af sit land er udsendt til en fremmed stat og der skal udføre folkedrab, som vi oplevede det her i Danmark med hensyn til jøderne, at vide, at han ligefrem er hjemfaldet til straf, hvis hans land taber. Vi må imidlertid aldrig glemme, at spørgsmålet om, hvem der sejrer i en krig, om ikke principielt, så dog i praksis vil være meget bestemmende for, om denne konvention kommer til at virke.

Netop fordi konventionen burde have en slags advarende virkning, er det egentlig uhyre beklageligt, når man i denne tid ser benådninger, henlæggelser og standsninger af straffeaktioner mod tyske krigsforbrydere. Det svækker i høj grad den virkning, en konvention som den foreliggende burde have. Det er vel mest rimeligt at rette bebrejdelsen mod de myndigheder, der har ansvaret, og også her i Danmark handles der overfor danske krigsforbrydere udfra stemninger, der ikke ligger fjernt fra dem, der nu gør sig gældende overfor de tyske krigsforbrydere — der findes også eksempler herpå fra den nuværende højtærede justitsministers praksis i visse erklæringssager. Det er ikke urimeligt, at man, efterhånden som årene går og krigen kommer os på afstand, ser mildere på mange ting, men denne mildhed synes ikke at øve nogen tilsvarende virkning på krigsforbryderne. Jeg skal ikke trætte det høje ting med det — og jeg tror heller ikke, jeg får den højtærede formands tilladelse til at citere fra et tysk blad, der har bragt en række artikler om de tyske krigsforbrydere i Danmark, selvom det kunne være fristende, ikke mindst da bladet har et udmærket tospaltet billede af den højtærede justitsminister —, men jeg kan ikke undlade at udtale, at man herved fører en kampagne mod os, som jeg finder skamløs, og som jeg personlig på et bestemt område finder skandaløs.

Jeg tænker på den del af kampagnen, som fortsætter den også i Danmark rejste kampagne om det såkaldte Rostock-møde. Det forekommer mig at være oprørende — jeg håber, at formanden tillader, at jeg strejfer lige ud over kanten af emnet —, det forekommer mig at være oprørende, at der fra krigsforbryderkredse kan rejses ærekrænkende beskyldninger mod en af de nobleste danske politikere, den afdøde udenrigsminister Munch. Det forekommer mig i den grad skandaløst, at jeg — når nu disse beskyldninger er blevet endeligt aflivet af en kommission — vil håbe, at den højtærede justitsminister,